

Zarad tega pa je bil zlatnik prevzeten in ni za druge prste nič več maral, ampak ošabno jim reče: »Jaz sem več kakor vsi vi drugi!« Ko drugi prstje to slišijo, se vzejajo in palček pravi v imenu družih: »Če ti nočeš biti z nami, pa tudi mi ne bomo s taboj in ti ne bomo kar nič več pomagali.« In tako so bili tri dni skregani.

Zdaj hoče zlatnik cvetlico utrgati, a palec pravi: »Mi ti nočemo pomagati, ker si tako prevzeten;« in pustiti mora cvetko. Nato si hoče črešnjo na drevescu odtrgati, a drugi mu nočejo pomagati, ker je bil prevzeten, in tudi črešnjo mora na vejici pustiti. Potlej hoče nogovico splesti, pa drugi mu nočejo pomagati, ker je bil prevzeten, — pustiti mora pletenje.

Slednjič sprevidi prstnik, da brez družih nič ne opravi, zato se kesa svoje prevzetnosti. Glasno se joka in obeta, da ne bode nikdar več tak. To vidijo drugi prstje in so mu spet prijazni pa mu zopet radi pomagajo. In odsihdob si prstje niso bili več sovražni in še zmiraj učijo ljudi, koliko sami sebi škodujejo, če v prevzetnosti in sovraštvu živijo, koliko pa jim koristi, če so ponižni in postrežljivi.

Volk.

(Kristof Šmid.)

Janezek je poleg velikega gozda ovce pasel. Nekega dne se začne norčevati in na ves glas vpiti: »Volk gre! volk gre!«

Mahoma prihiti veliko kmetov iz bližnje vasi s kôli in sekirami, da bi volka ubili. Ker pa od volka ni duha ne sluha, se povrnejo domu; Janezek pa se jim prav debelo v pest smeje.

Drugi dan Janezek zopet na vse grlo kriči: »Volk! volk!« Kmetje zopet pridejo, a ne več v tolikem številu, kakor poprejšni dan. Ker pa volka ni nikjer na spregled, zmajajo z glavami in gredo spet nevoljni domu.

Tretji dan pa volk zares pride. Janezek se neusmiljeno dere: »Pomagajte! pomagajte! Volk! volk!« Toda zdaj ni bilo žive duše na pomoč.

Volk se zakadi v čredo, podavi mnogo ovac in med njimi tudi najlepše jagnje, ki je bilo Janezkovo in ga je najrajše imel.

Kdor se enkrat v laži vjame,
Temu se več ne verjame.

Mladi bahač.

Tam nekje bil je mal bahač.
Še sam zapeti ni znal hlač.
Pa pravi: »Nisem več otrok,
Gospod jaz biti čem visók!«
Očetovo sí palico
Sposodi in na glávico
Klobuk si očev nasadí.

Močno ponosen ven hiti,
Z gospódo šetat gre junak.
A tega spazil ni bedak —
Da skril klobuk je pol glavé.
V soglasnem smeju vsi kričé:
»Klobuk, kaj meša ti glavó,
Kam neseš detice mladó!?»

Godba na dvorišču.

Popisal vam bom zgodbo,
Kako petelin vnel,
Živalno je bil godbo,
Ko peti je začel:
Kikeriki!

Najprej se piške male
Krog njega zbrale so,
Radostno ponavljale
Otročjo pesmico:
Bibi, bibi!

Kako naj zamolčala
Jezična bi kokoš,
Da je ona jajca dala,
Ko pirhe ti doboš:
Kokodajsk, kokodajsk!

Golobje so zdaj djali,
Pomágajmo še mi;
Če gode več piščali,
Prijetniše doni:
Gugrrrugug!